

[← უკან](#)

«წინა [შემდეგი](#)»

საკასაციო საჩივარი

საქმის ნომერი	ბს-410(კ-21)	კატეგორია	დავები ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერების თაობაზე
თარიღი	20/07/2022	სახეობა	ინდივიდუალურ-ადმინისტრაციული სამართლებრივი აქტები შრომითი ურთიერთობიდან გამომდინარე
შედეგი	გაუქმდა და მიღებულია ახალი გადაწყვეტილება	დავის საგანი	ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა და ქმედების განხორციელების დავალება

გადაწყვეტილება/განჩინება

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

საქმე №ბს-410(კ-21)

20 ივლისი, 2022 წელი
თბილისი

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა
შემდეგი შემადგენლობა:

გიორგი გოგიაშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ქეთევან ცინცაძე, ნუგზარ სხირტლაძე

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი (მოპასუხე) - საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრო

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) - ტ.ლ-ი

მესამე პირები - ქალაქ რუსთავის მუნიციპალიტეტის საკრებულო, ქალაქ რუსთავის მუნიციპალიტეტის მერია

გასაჩივრებული განჩინება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 8 დეკემბრის განჩინება

დავის საგანი - ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა, ქმედების განხორციელების დავალება

კასატორის მოთხოვნა - გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღება
აღწერილობითი ნაწილი:

ტ.ლ-მა 2010 წლის 13 აგვისტოს სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხის - საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს მიმართ და სასარჩელო მოთხოვნების არაერთგზის დაზუსტების შედეგად, საბოლოოდ, „2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ“ საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/ო ბრძანების ბათილად ცნობა, ასევე, მოპასუხისთვის დასახელებული

ადმინისტრაციული საჩივრის ხელახლა განხილვის დავალება მოითხოვა.

სარჩეოში აღნიშნულია, რომ ტ.ლ-მა ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს, თვითმმართველ ქალაქ რუსთავის საკრებულოსა და თვითმმართველ ქალაქ რუსთავის მერიას და სასამართლოს გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლამდე, ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის სამხარეო ცენტრის 2005 წლის 5 ოქტომბრის მდგომარეობით პირვანდელ უფლებებში ცნობა, ასევე 2005 წლის 5 ოქტომბრიდან გადახდის მომენტამდე ყოველთვიური სახელფასო განაცდურის - 2000 ლარისა და მორალური ზიანის - 200 000 ლარის ოდენობით მოპასუხეებისგან სოლიდარულად ანაზღაურება მოითხოვა. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/ო ბრძანებით, ზეპირი მოსმენის №4 სხდომის ოქმის გათვალისწინებით, ტ.ლ-ს უარი ეთქვა 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე. მოსარჩელემ სასარჩელო წარმოების გზით სწორედ ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა გახადა სადავოდ და მოითხოვა მისი მოპასუხისთვის განხილვის დავალება და მოთხოვნის დაკმაყოფილება.

აღსანიშნავია, რომ მოცემული ადმინისტრაციული საქმე არაერთხელ იყო შეჩერებული ტ.ლ-ის მიერ სამოქალაქო თუ ადმინისტრაციული წესით აღძრულ სხვა სარჩელებზე სამართალწარმოების მიმდინარეობის გამო.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 13 ივლისის განჩინებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, საქმეში მესამე პირებად ჩაებნენ ქალაქ რუსთავის მუნიციპალიტეტის საკრებულო და ქალაქ რუსთავის მუნიციპალიტეტის მერია.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 2 მაისის გადაწყვეტილებით ტ.ლ-ის სარჩელო დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი „2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ“ საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/ო ბრძანება და მოპასუხეს ამავე ადმინისტრაციული საჩივრის ხელახალი განხილვა დაევალა.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა საქმის მასალებით დადასტურებულ ფაქტობრივ გარემოებებზე, კერძოდ, ტ.ლ-მა 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს, თვითმმართველ ქალაქ რუსთავის საკრებულოსა და თვითმმართველ ქალაქ რუსთავის მერიას და ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის სამხარეო ცენტრის 2005 წლის 5 ოქტომბრის მდგომარეობით პირვანდელ უფლებებში ცნობა მოითხოვა სასამართლოს გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლამდე. ადმინისტრაციული საჩივრის ავტორმა ასევე მოითხოვა 2005 წლის 5 ოქტომბრიდან გადახდის მომენტამდე ყოველთვიური სახელფასო განაცდურის - 2000 ლარისა და მორალური ზიანის - 200 000 ლარის ოდენობით სოლიდარულად ანაზღაურება. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს ცენტრალურ აპარატში ადმინისტრაციული საჩივრების განმხილველი კომისიის №4 სხდომის ოქმის თანახმად, დასტურდება, რომ ამავე სხდომაზე განხილულ იქნა ტ.ლ-ის 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივარი. განხილვის შედეგად კი, საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/ო ბრძანებით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 201-ე და 202-ე მუხლების შესაბამისად, ზეპირი მოსმენის №4 სხდომის ოქმის გათვალისწინებით, ტ.ლ-ს უარი ეთქვა 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე იმ მოტივით, რომ ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ცენტრი არ წარმოადგენდა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს დაქვემდებარებაში მყოფ დაწესებულებას. საქმის მასალებითვე დასტურდება, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს ადმინისტრაციული საჩივარი, კანონმდებლობით დადგენილი წესით, მესამე პირებისთვის არ გადაუგზავნიდა.

საქალაქო სასამართლომ, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-80 მუხლზე მითითებით, განმარტა, რომ თუ განცხადებით მოთხოვნილი საკითხის გადაწყვეტა მიეკუთვნება სხვა ადმინისტრაციული ორგანოს უფლებამოსილებას, ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია არა უგვიანეს 5 დღისა გადაუგზავნოს განცხადება და მასზე დართული საბუთები უფლებამოსილ ადმინისტრაციულ ორგანოს, რის შესახებაც, შესაბამისი დასაბუთებით, 2 დღის განმავლობაში, წერილობით ეცნობება განმცხადებელს. ამასთან, თუ განცხადებაში აღნიშნული საკითხი სასამართლოს განსჯადია ან შეუძლებელია უფლებამოსილი ადმინისტრაციული ორგანოს დადგენა, ადმინისტრაციული ორგანო განცხადებას შესაბამისი დასაბუთებით დაუბრუნებს განმცხადებელს მისი შეტანიდან 5 დღის განმავლობაში.

დასახელებული ფაქტობრივი გარემოებებისა და სამართლებრივი ნორმის მხედველობაში მიღებით, საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოსცა საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე, კონსტიტუციური პრინციპებისა და საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით გათვალისწინებული ნორმების სრული უაღრესეყოფით, რაც გასაჩივრებული აქტის ბათილად ცნობის საფუძველს ქმნიდა. სწორედ ამიტომ, სასამართლომ გამოიყენა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილი, ბათილად ცნო საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/ო ბრძანება და მოპასუხეს დაავალა საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ, კანონით დადგენილ ვადაში, ტ.ლ-ის 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის ხელახლა განხილვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 2 მაისის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრომ.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განჩინებით განსახილველ საქმეზე საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს უფლებამონაცვლიდ დადგინდა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრო.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 8 თებერვლის განჩინებით საქართველოს საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილი

დაცემისას გათვალისწინებული საპროცესო წესით დადგენილი საპროცესო წესით, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა. შესაბამისად, უკვლელოდ დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 2 მაისის გადაწყვეტილება. სააპელაციო პალატამ სრულად გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები და მათი სამართლებრივი შეფასებები.

აღნიშნული განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრომ.

საკასაციო საჩივრის მიხედვით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-80 მუხლის ანალიზი ცხადყოფს, რომ საკითხი კომპეტენციის შესაბამისად უნდა გადაეგზავნოს უფლებამოსილ ადმინისტრაციულ ორგანოს, თუკი საკითხის გადაწყვეტა მიეკუთვნება სხვა ადმინისტრაციული ორგანოს კომპეტენციას. აქედან გამომდინარე, ამ ნორმის მიზანია საკითხი განიხილოს კომპეტენტურმა ადმინისტრაციულმა ორგანომ, რაც მოცემულ შემთხვევაში სახეზეა, ხოლო სააპელაციო სასამართლოს განმარტება მითითებული კოდექსის მე-80 მუხლთან მიმართებით, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ არ დაიცვა ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მოთხოვნები, მოკლებულია სამართლებრივ მსჯელობასა და არგუმენტაციას, რადგან საქმის მასალებით ერთმნიშვნელოვნად დასტურდება ადმინისტრაციულ წარმოებაში შესაბამისი ადმინისტრაციული ორგანოების მონაწილეობა. ამასთან, განსახილველი საკითხის თაობაზე კომპეტენტურ ორგანოთა პოზიცია დაფიქსირებულია ადმინისტრაციული წარმოებისას გამართულ სხდომაზე.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორი მიიჩნევს, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი არ ექვემდებარება ბათილად ცნობას, ხოლო სარჩელი - დაკმაყოფილებას, რადგან სადავო აქტი გამოცემულია კანონმდებლობით განსაზღვრული პროცედურული და მატერიალური ნორმების სრული დაცვით.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო, საქმის მასალებისა და საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლის შედეგად, მიიჩნევს, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს გასაჩივრებული განჩინება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ტ.ლ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდება.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებში ასახულ შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე:

ტ.ლ-მა 2010 წლის 6 სექტემბერს ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს, თვითმმართველ ქალაქ რუსთავის მერიას და სასამართლოს გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლამდე, ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის სამხარეო ცენტრის 2005 წლის 5 ოქტომბრის მდგომარეობით პირვანდელ უფლებებში ცნობა მოითხოვა. ადმინისტრაციული საჩივრის ავტორმა ასევე მოითხოვა 2005 წლის 5 ოქტომბრიდან გადახდის მომენტამდე ყოველთვიური სახელფასო განაცდურის - 2000 ლარისა და მორალური ზიანის - 200 000 ლარის ოდენობით ანაზღაურება. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს ცენტრალურ აპარატში ადმინისტრაციული საჩივრების განმხილველი კომისიის №4 სხდომის ოქმის თანახმად დასტურდება, რომ ამავე სხდომაზე განხილულ იქნა ტ.ლ-ის 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივარი. განხილვის შედეგად კი, საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/თ ბრძანებით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 201-ე და 202-ე მუხლების შესაბამისად, ზეპირი მოსმენის №4 სხდომის ოქმის გათვალისწინებით, ტ.ლ-ს უარი ეთქვა 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე იმ მოტივით, რომ ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ცენტრი არ წარმოადგენდა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს დაქვემდებარებაში არსებულ დაწესებულებას. საქმის მასალებით ასევე დასტურდება, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს ადმინისტრაციული საჩივარი, კანონმდებლობით დადგენილი წესით, მესამე პირებისთვის არ გადაუგზავნია.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ განსახილველ საქმეში, მართალია, მთავარ სადავო საკითხს წარმოადგენს საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს 2010 წლის 5 ოქტომბრის №321/თ ბრძანების კანონიერების შეფასება, რომლითაც ტ.ლ-ს უარი ეთქვა 2010 წლის 6 სექტემბრის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე, თუმცა, უპირველეს ყოვლისა, შესაფასებელია სასარჩელო მოთხოვნების საფუძვლიანობა იმ პირობებში, როცა ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ცენტრის ლიკვიდაციის კანონიერება დადასტურებულია კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილებით.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს კონსტიტუციის 62-ე მუხლის პირველ ნაწილსა და „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-4 მუხლის პირველ ნაწილზე, რომელთა თანახმად, სასამართლოს აქტები შესასრულებლად სავალდებულოა. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-10 მუხლის მიხედვით კი, კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებები (განჩინებები, დადგენილებები), აგრეთვე თავისი უფლებამოსილების განსახორციელებლად სასამართლოს მიერ აღძრული მოთხოვნები და განკარგულებები სავალდებულოა საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე ყველა სახელმწიფო, საზოგადოებრივი თუ კერძო საწარმოსათვის, დაწესებულებისათვის, ორგანიზაციისათვის, თანამდებობის პირისა თუ მოქალაქისათვის და ისინი უნდა შესრულდეს. ამავე კოდექსის 266-ე მუხლის თანახმად, გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ მხარეებს, აგრეთვე მათ უფლებამოსილებებს არ შეუძლიათ ხელახლა განაცხადონ სასამართლოში იგივე სასარჩელო მოთხოვნები იმავე საფუძველზე, აგრეთვე სადავოდ გახადონ სხვა პროცესში გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტები და სამართლებრივი ურთიერთობანი. საკასაციო სასამართლო ასევე აღნიშნავს, რომ პროცესუალური კანონმდებლობა არ ითვალისწინებს კანონიერი ძალაში მყოფი გადაწყვეტილების კანონიერების შემოწმებას, საზედამოებელი წარმოების წესებს. დასახელებული აქტის 265-ე მუხლის შიდაპირობით ანონირ ძალაში შიშოლი ატარებული იქნა.

დაუშვებელია, გარდა კანონით დადგენილი გამონაკლისებისა, რომელშიც ამავე კოდექსის მე-11 კარით გათვალისწინებული საქმის წარმოების განახლების საფუძვლები მოიაზრება, რასაც მოცემულ შემთხვევაში ადგილი არ აქვს.

საკასაციო სასამართლო ასევე აღნიშნავს, რომ კანონიერ ძალაში შესულ სასამართლო გადაწყვეტილებაში დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს აქვს პრიორიტეტული მნიშვნელობა, თანახმად, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 106-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტისა. კერძოდ, მხარეები თავისუფლდებიან მტკიცებულებათა წარდგენისაგან ისეთი ფაქტების დასადასტურებლად, რომლებსაც თუმცა ემყარება მათი მოთხოვნები თუ შესაგებელი, მაგრამ მტკიცებას არ საჭიროებენ. ამგვარ ფაქტებს განეკუთვნება ფაქტები, რომლებიც დადგენილია ერთ სამოქალაქო საქმეზე კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, თუ სხვა სამოქალაქო საქმეების განხილვისას იგივე მხარეები მონაწილეობენ.

განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქმეში წარმოდგენილ, კანონიერ ძალაში შესულ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 12 ივლისის გადაწყვეტილებაზე, რომლითაც ქალაქ რუსთავის მერიის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა; გაუქმდა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2004 წლის 2 მარტის გადაწყვეტილება ქალაქ რუსთავის მთავრობის № 49 და № 75 დადგენილებების სადავო საკითხის გადაწყვეტილად ბათილად ცნობისა და ახალი აქტების გამოცემის დაჯილდოების ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ტ.ლ-ისა და თ.ნ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა; ამავე გადაწყვეტილებით გაუქმდა მოცემულ საქმეზე, სარჩელის უზრუნველყოფის მიზნით, თბილისის საოლქო სასამართლოს ადმინისტრაციული სამართლისა და საგადასახადო საქმეთა სააპელაციო პალატის 2005 წლის 24 მაისის განჩინებით გამოყენებული უზრუნველყოფის ღონისძიება, რუსთავის მთავრობის 2003 წლის 8 აპრილის № 75 დადგენილების შეჩერების თაობაზე (იხ. ტ. III, ს. ფ. 10-22).

საქმის მასალებში წარმოდგენილია ასევე თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2012 წლის 5 ივნისის № 38/21-64-09 წერილი, რომლითაც დასტურდება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 12 ივლისის გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლა. საგულისხმოა, რომ აღნიშნული წერილით დადასტურებული გარემოება საფუძვლად დაედო თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში განსახილველ ადმინისტრაციულ საქმეზე საქმის წარმოების განახლებას (იხ. ტ. III, ს. ფ. 23, 26).

დასახელებული, კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, უდავოდ დადგენილია, რომ მოცემულ საქმეში მხარეებს წარმოადგენენ: ტ.ლ-ი, ქალაქ რუსთავის მერია, საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრო, რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ცენტრი და ქვემო ქართლის სამხარეო ადმინისტრაცია, ხოლო დავის საგანი იყო - ქალაქ რუსთავის მთავრობის № 49 დადგენილების ბათილად ცნობა, რომლითაც შეიქმნა ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ცენტრის სალიკვიდაციო კომისია, ასევე ქალაქ რუსთავის მთავრობის № 75 დადგენილების კანონიერება, რომლითაც 2003 წლის 3 მარტიდან ლიკვიდირებულია ჩათვალა ზემოთ მითითებული ცენტრი. განსახილველ შემთხვევაშიც, საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მოცემულ საქმეშიც იგივე მხარეები მონაწილეობენ, ხოლო დავის საგანია ადმინისტრაციული საჩივრის მოპასუხისთვის განხილვის დავალება. დასახელებული საჩივრით კი მოთხოვნილია სწორედ ლიკვიდირებული ცენტრის პირვანდელ უფლებებში ცნობა, სახელფასო განაცდურისა და მორალური ზიანის ანაზღაურება. აქედან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო დადასტურებულიად მიიჩნევს, რომ მოცემულ საქმეშიც იგივე მხარეები მონაწილეობენ, რომლებიც ზემოაღნიშნულ ადმინისტრაციულ საქმეში მონაწილეობდნენ. ამდენად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 12 ივლისის გადაწყვეტილებას ამავე განჩინებით დადგენილი ფაქტებისა და სამართლებრივი ურთიერთობის კუთხით გააჩნია პრიორიტეტული მნიშვნელობა მოცემულ საქმესთან მიმართებაში. გარდა ამისა, იმ პირობებში, როდესაც სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით უდავოდ დადასტურებულია ქალაქ რუსთავის საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ცენტრის ლიკვიდაციის კანონიერება, სასარჩელო მოთხოვნები, რომლებიც გამომდინარეობს ლიკვიდირებული ცენტრის პირვანდელ უფლებებში ცნობის, მოსარჩელისათვის განაცდურისა და ზიანის ანაზღაურებაში, უსაფუძვლოა, რაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და სარჩელზე უარის თქმის საფუძველს ქმნის.

ამდენად, საქმეზე დადასტურებული გარემოებებისა და მათი სამართლებრივი შეფასების შედეგად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ პირობებში არ არსებობდა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის საფუძველზე სადავო საკითხის გადაწყვეტილად სარჩელის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების წინაპირობა. მითითებული ნორმის გამოყენება „სასამართლოს შეუძლია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე და ეს გარემოებები იმდენად არსებითი მნიშვნელობისაა, რომ მათი შემოწმება და შეფასება სასამართლოსათვის შეუძლებელია“ (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციული და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატის 2009 წლის 28 სექტემბრის განჩინება საქმეზე № 8ს-355-340(23-09)).

საკასაციო პალატის მოსაზრებით, სადავო შემთხვევაში სასამართლო უფლებამოსილი იყო და რეალური შესაძლებლობა ჰქონდა, რომ სარჩელი არსებითად გადაეწყვიტა, რამეთუ კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების არსებობის პირობებში, საქმეზე დადგენილია ყველა არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოება, რაც სარჩელის უსაფუძვლობას ადასტურებს, მათი სამართლებრივი შეფასება კი სწორედ სასამართლოს კომპეტენციას განეკუთვნება. მამასადავო, ვინაიდან საქმეზე ახალი გარემოებები გამოკვლევის მიზნით არ არის და ყველა ფაქტი უდავოდ დადგენილია, მხარეთა უფლებების დროულად დაცვის მიზნით, სასამართლომ მოცემული დავა არსებითად უნდა გადაწყვიტოს.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო პალატის გასაჩივრებული განჩინება არ არის დასაბუთებული, გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია, რაც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ი“ ქვეპუნქტის თანახმად, გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტურ საფუძველს ქმნის, რის გამოც, საკასაციო პალატის მოსაზრებით, არ არსებობდა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული უფლებამოსილების გამოყენების საფუძველი.

სე-4 საქილატო გათავადის მქონე უფლებამოსილებით გათავადის საფუძველი.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ გადაწყვეტილება ყოველთვის ჩაითვლება კანონის დარღვევით მიღებულად, თუ გადაწყვეტილება იურიდიულად არ არის საკმარისად დასაბუთებული (გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძველი). სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლის შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო თავად მიიღებს გადაწყვეტილებას საქმეზე, თუ არ არსებობს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 412-ე მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების გაუქმებისა და საქმის სააპელაციო სასამართლოში ხელახალი განხილვისათვის დაბრუნების საფუძველი. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საქმეზე დათვალნილი ფაქტობრივი გარემოებებისა და მათი სამართლებრივი ანალიზის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, უნდა გაუქმდეს გასაჩივრებული განჩინება და სსამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლის საფუძველზე მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხილმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე, 411-ე მუხლებით და

გადაწყვიტა:

1. საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილთა, შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 8 დეკემბრის განჩინის არ და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. ტ.ლ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს;
4. საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

გ. გოგიაშვილი

მოსამართლეები:

ქ. ცინცაძე

ნ. სხირტლაძე

<< ჟეკან

«წინა შემდეგი»